

„Mám pocit, že môj život je ako cesta. Rútim sa ňou živelne, až kým nepríde červená značka STOP, ktorá ma donúti zastaviť, zamyslieť sa a zmeniť smer. Takých „stopiek“ som dostala už niekoľko,“

vyznáva sa Lenka, ktorá nám priblíži svoj príbeh...

Dorotka z Fidorkova = MAMA s veľkým M

Písal sa rok 2002 a ja som stála počas svojej sesterskej praxe na pôrodnej sále a dívala som sa na mamičku, ktorá v bolestiach pri-vádzala na svet svoje dieťa. Sestra jej ležala na bruchu a ja som odchádzala s výrokcom: „To teda nikdy! Takýto stredoveký pôrod nikdy, to radšej nechcem mať deti!“ A to som netušila, že presne o sedem rokov bude takto ležať na bruchu sestrička mne...

„Túžila som byť herečkou a spisovateľkou, avšak moja mamka mi to v 14 rokoch zakázala. Dnes som jej za to vdáčná.“

Z trucu som teda išla na zdravotnú školu, kde som celý čas vyhlasovala, že ja aj tak raz budem herečka! Čo mi v deň môjho nástupu na chirurgické oddelenie s úsmevom vmetla do tváre moja nová kolegyňa: „A vy tu čo robíte? Nechceli ste byť herečka?“ Ako som ju nenávidela! Prehltla som slzy a potlačila hrdosť – bola som zdravotnou sestrou. Spomínaná kolegyňa sa mi stala druhou mamou a naučila ma všetko, čo má správna sestra vedieť. Ale popri štúdiu na zdravotníckej škole a práci sestričky som sa nevzdala. Založila som si základnú umeleckú školu a učila som dramatické krúžky. Tiež som pracovala ako dobrovoľník v komunitnom centre. Vo voľnom čase som robila kostýmy, vyrábala bábky na vystúpenia, nástenky v práci. Zapadla som do neustáleho kolobehu nočných a denných služieb, ciest autobusmi za deťmi na krúžky, no stále som cítila, že to nie je ono.

„Neustále som myslela na to, že to nie je to, čo chcem a potrebujem.“

Mala som veľké plány, ako založím vlastnú umeleckú školu a pod. Moje sny zničili zdravotné problémy. Bolo nutné vyšetrenie mozgu – magnetická rezonancia. Počas vyšetrenia som mala čas na premýšľanie. A dala som Bohu sľub. Ak vyšetrenie dopadne dobre, urobím, čo bude chcieť. Vyšetrenie dopadlo dobre. Svoj sľub som však potlačila niekde do úzadia... V lete som bola vedúcou v detskom tábore. Strela som sa tam aj s riaditeľom istého detského domova a ten mi ponúkol prácu profesionálnej matky. Odrazu som vnútorne cítila, že je čas dodržať sľub... Moja mama ma vtedy podporila a odštartoval nový kolobeh. Začala som externe študovať na vysokej škole, chodiť na prípravu na profesionálne rodičovstvo, navyše som tri dni v týždni cestovala vyše 20 km. Vstávala som o štvrtej ráno, aby som všetko stihla.

Lukáš a Kevin sa im spolu s Jenny zapísali hlboko do srdiec...

Jenny je momentálne v pestúnskej rodine.

„Na Vianoce som si priniesla dva veľké darčeky – volali sa Kevin a Lukáš.“

Kevin mal 2,5 roka a Lukáš 11 mesiacov. Kevin nerozprával, nosil plienky a mal záchvaty zlosti. Lukáš vážil len 5,5 kg, ležal na chrbte a bol veľmi chorý. Obe deti boli týrané – Lukáš bojoval o svoj život v nemocnici. Ktosi z jeho rodiny ho totiž hodil o stenu, keď plakal... Bol v bezvedomí a vyše dvoch týždňov strávil na detskej JISke. Prežili sme spolu 16 mesiacov. Bolo to ťažké a zároveň nádherné. Stala som sa slobodnou mamou dvoch rómskych chlapcov. Prvé kroky, prvé slová, prvé noci bez plienky, objatia, slzy, choroby – každodenná práca mamy. Bojovala som deň i noc s bežnými starosťami, nad ktorými sa teraz len usmievam a vravím si, čo by som dala za skúsenosti, ktoré mám dnes.

Prvú noc som presedela a dívala sa na dve spiace deti. Premýšľala som, či to zvládnem... Mala som 22 rokov a zodpovednosť za dva malé životy. Prvé varenie detskej zeleninovej polievky? Vznikla z toho kaša – hnedá, lepkavá, hustá... Rýchlo som sa naučila, ktoré veci musím vykladať hore. Chlapci ma naučili láske k poriadku a niekedy svätej trpezlivosti. Vtedy som ani len netušila, že existujú časopisy a fóra pre mamičky, kde mi určite niekto poradí. A ja som ani nemala čas riešiť to. Raňajky, obed, večere, škola, čítanie, práce, pranie, po nociach sa učiť, či tíšiť chlapcov pri chorobách a zlých snoch. Mojou najväčšou radosťou bolo, keď sme chodievali na kontroly na detskú neurológiu do Kežmarku a pani doktorka obdivovala Lukáškove pokroky. Vždy, keď sme prišli, volala na detské oddelenie, aby sa kolegyňky prišli pozrieť, ako Lukáško rastie a ako sa mu darí. Pani doktorka vravela, že by k nám domov nasťahovala všetky deti. To bola pre mňa najväčšia odmena a vzpruha.

„Na moje 23. narodeniny urobil Lukáško prvé kroky. V ten deň ma prišla pozrieť moja dobrá kamarátka so svojim bratom. Dnes je to moja švagriná...“

Bolo ťažké budovať nový vzťah a zároveň sa starať o dve deti. U nás to nikdy nebolo bežné „rande“. Obaja sme túžili, aby sme boli rodina – všetci štyria. Prišli zásnuby. No chlapcov čakalo niečo iné... Našla sa im adoptívna rodina. Bolo to veľmi ťažké obdobie, jedno z najťažších v mojom živote. Odišli 5. marca. Ostalo po nich prázdne miesto, ktoré nikto nedokáže vyplniť. Tešíme sa, že máme spolu kontakt. Môžem z diaľky pozorovať, ako sa im darí a ako rastú. Už nie sme pre nich mama a ocko. Len teta a ujo. Ich rodičia sú fantastickí ľudia a ja som vďačná, že chlapci majú svoju rodinu.

„Krátko na to k nám prišla malá Jenny. Mala 5 mesiacov a bola veľmi chorá. V tom čase som zistila, že som tehotná.“

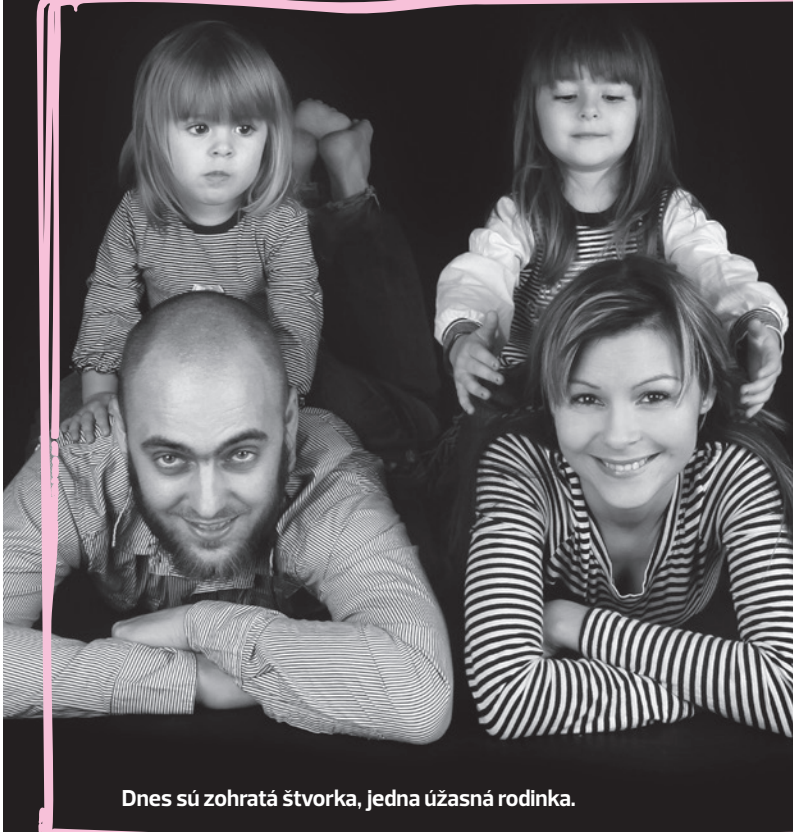
O dva dni na to ma prekvapili silné bolesti v podbrušku a začala som krváčať. Bábätko bolo, našťastie, v poriadku. Lekár, ktorý mal službu, skonštatoval, že je viacero dôvodov, prečo som mohla krváčať, jednou z príčin môže byť, že by sme čakali dvojčičky. To sa však nepotvrdilo. Najväčšou oporou mi boli v tom čase moji budúci svokrovci, ktorí sa mi stali mamou a tatkou. Keďže pochádzam z neúplnej rodiny, mohla som sledovať, ako to v bežnej rodine chodí. Občas aj bežné veci boli pre mňa prekvapením. Pomáhali nám so svadobnými prípravami, so starostlivosťou o Jenny, pretože môj nastávajúci manžel, Lukáš, ešte nemal dokončenú vysokú školu.

„Svadobný deň bol najkrajším dňom – boli s nami všetky „naše“ deti: Kevin, Lukáš, Jenny a bábätko v brušku.“

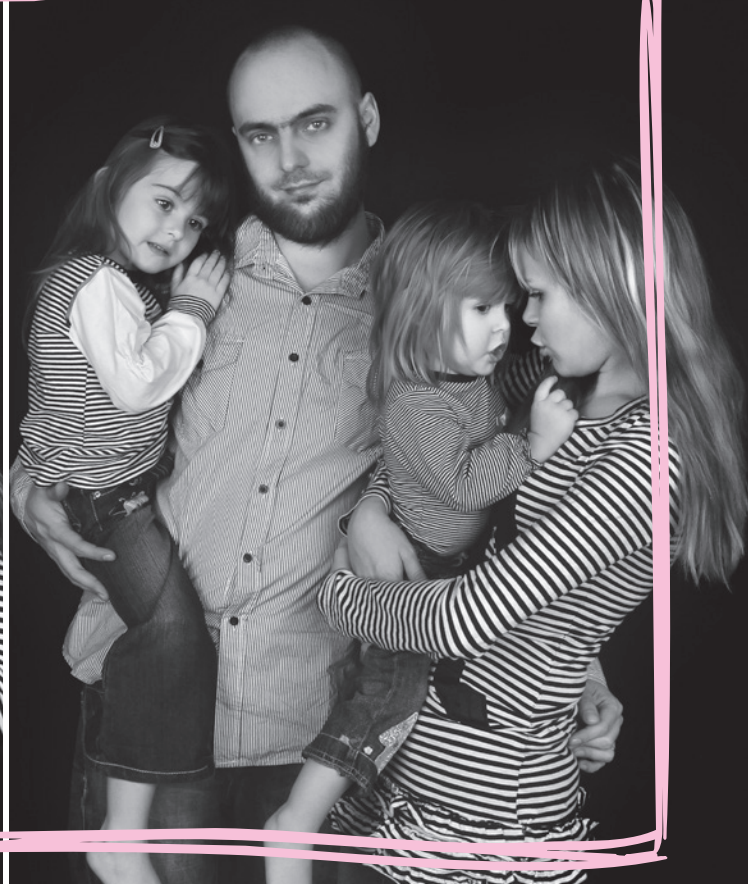
Počas tehotenstva som mala zdravotné problémy. Od 34. týždňa som mala kontrakcie a neustále bolesti. Nedokázala som sa postarať o malú Jenny. Preto sme ju museli dať inej profesionálnej rodine. Chýbala nám a stále chýba. Jej smiech, hundranie, jej lala, grimasy... Dodnes premýšľam, či sme to predsa len nemohli nejako zvládnuť. Ešte ani po piatich rokoch sa nedokážem pozrieť na fotografie bez toho, aby som nepocítila výčitku, či pichnutie... Neustále a dookola si kladiem otázku: „Nedalo sa urobiť niečo, aby ostala s nami? Aby bola naša? Zlyhala som?“

Na svadbe mali Lukáš s Lenkou všetky „svoje“ deti

Dnes sú zohratá štvorka, jedna úžasná rodinka.

„Och, naivná prvoroďička... Sedela som na vyšetrovacom stole. Bola som v 36. týždni.“

Od večera mi bolo stále zle. Bolesti prichádzali, odchádzali, tvrdlo mi brucho... Sestrička s lekárkou na mňa čudne pozerali. Moja lekárka sa ma opatrne opýtala: „Ako často máte kontrakcie?“ A ja s úsmevom: „Toto? To predsa nie sú kontrakcie, to len malé sa tak pučí a mňa trochu bolí brucho a križe...“ A sestrička na to so smiechom: „To sa volá kontrakcie!“ Bábätko však ešte nebolo pripravené a tak sme si šli poležať a vybrať infúzie. Po týždni ma pustili, celú dopichanú... Napokon som prenášala ešte takmer dva týždne. Keď konečne prišiel deň „D“, prišla som s úsmevom do pôrodnice: „Ja rodím!“ Pán doktor ma vyšetril a oznámil mi, že ešte teda nerodím, lebo nie som vôbec otvorená. A ja mu na to (vôbec neviem, kde sa to vo mne v tej chvíli vzalo): „Tak to teda nie, ja dnes už domov bez dieťaťa nejdem! A mám tu aj pôrodný plán (vtisla som mu do ruky papier) a vybavila som si epidurálku!“ Asi to zabralo, lebo pán doktor sa pousmial. Pôrod trval tri hodiny. Bol komplikovaný, no všetko dobre dopadlo. 12. decembra 2009 prišla na svet naša Lilian. V ten moment sa zmenil náš život.

Lili a Isabelka sú po mame tiež veľké herečky.

„Nekonečná radosť a zároveň strach. Od prvého nádychu môjho dieťaťa som sa stala skutočnou mamou.“

Mohla som sledovať, ako rastie a vyvíja sa. Videla som, ako je na mne závislá. Dieťa potrebuje mamu. Dokázala som lepšie pochopiť, ako sa cítili Kevin, Lukáš a Jenny. V pôrodnici som myslela na naše „profi“ deti. Na to, ako im bolo bez mamy... Dívala som sa na Lili a zdala sa mi taká krehká, bezbranná. Plakala som. Odrazu som videla všetky deti bez mamy. Možno to boli hormóny. A možno práve tie hormóny robia ženu mamou. Aj keď bola Lili naša a priniesla nám obrovskú radosť, deti nám chýbali. Prezerali sme si ich fotografie, videá, stále spomínáme na to, čo sme prežili. Na Lukášove smiešne slová, na Kevinove múdre výroky, na Jenny a jej smiešne grimasy. Občas sa uprostred noci prebudím, pretože sa mi o deťoch snívá. **Raz som bola ich mama a v srdci ňou ostanem navždy.**

„Aj keď sme už mali vlastné dieťa, Lili nedokázala vyplniť prázdne miesta v našich srdciach...“

Lilinka mala 1 rok a dva mesiace a ja som zistila, že čakáme druhé bábätko. Na prvom USG vyšetrení som mala čudný pocit, lebo pani doktorka robila ten ultrazvuk akosi pridlho. Až keď sa ma opýtala: „Ale v rodine nemáte dvojčatá?“, bolo mi jasné, kolká bije. Vzdychla som si: „Z oboch strán.“ Dostala som fotku a ako omrčená som vyšla von. O týždeň som mala prísť znova, lebo jedno bábätko bolo o čosi menšie. V 9. týždni už ostalo len jedno – syndróm miznúceho dvojčata. Zmieriť sa s druhým neplánovaným tehotenstvom, s dvojčatami a potom už len s jedným dieťaťom bola poriadna šoková terapia. Vtedy mi najväčšou oporou a podporou boli maminky z internetového fóra. Moje milé „novembrovky“, s ktorými sme kamarátky dodnes!

Dorotka sa deťom prihovára prostredníctvom rôznych bábok, rozprávok. Deťom je veľmi blízka.

„Ráno, v deň termínu, som bola v pôrodnici na vyšetrení, sestrička pozerala na záznam a povedala mi, že mám kontrakcie každých 8 minút.“

S pani doktorkou sme sa dohodli, že si budem počas dňa sledovať tlak, lebo bol trochu vyšší, a keď budú kontrakcie častejšie, prídem. O štvrtej poobede však môj Lukáš rozhodol, že ideme do pôrodnice, lebo nebude na internete sledovať, ako má odrodiť ženu (ak by sme to náhodou nestihli)! Bolo niečo po pol šiestej, keď sme dorazili do pôrodnice a tam bola poriadna rada... Jedna mamička rodila a ďalšie štyri sme čakali. O deviatej mi praskli vodu a 22.20, na jedno zatlačenie, sa nám narodila Isabel. A tak sa začal kolobeh okolo mojich princezien. Chcela som byť dokonalá a perfektná mama. Mať upratané, navarené, čisto... Veľmi rýchlo som prišla na to, že to asi tak jednoducho nepôjde. Našťastie, zavítali k nám dva zázraky: jeden sa volá Spievan-kovo a druhý škriatok Fiha. Akoby sa na chvíľu mojím deťom vybili baterky, prešli do úsporného režimu a dokázali aj hodinu ticho sedieť a sledovať tento svet fantázie.

„Obdivovala som ten krásny a jednoduchý nápad. Odrazu ma pochytila myšlienka, že niečo také by som chcela robiť!“

A tak sa mi do hlavy nastahoval malý chrobáček, ktorý tam stále niečo vymýšľal, ale vôbec to nemalo žiadnu myšlienku. Len sem-tam niečo... Isabelka mala 1 rok a Lilinka 3. Našla som na internete plagát, že naše Materské centrum Bambino bude hrať rozprávku o medovníkovom domčeku. Hurááá! Vybrali sme sa teda na predstavenie. Keď som to videla, usmiala som sa... Dve dobrovoľníčky pustili nahrávku z platne a hrali to s dvoma bábikami. Ich snaha bola dojemná, ale... A tak som sa stala členkou materského centra. Začala som učiť tanečný krúžok a dostala som ponuku moderovať Deň detí.

„Cestou na túto akciu sa „narodila“ Dorotka z krajiny Fidorkovo.“

Fidorkovo je krajinka, kde je všetko ružové a deti sú pehaté. Ulice sú pomenované podľa kvietkov, ľudia podľa zeleniny a ovocia. V škole sa deti namiesto matematiky učia viazať si šnúrky, zapínať si gombíky a od rána do večera si čítajú rozprávky a spievajú. Do fascinujúceho sveta ich vo svojich interaktívnych divadelných predstaveniach vtáhum ako dievčatko – Dorotka z Fidorkova, ktorá malým divákovi rozpráva veselé a poučné príbehy z tohto mestečka. Práve Materské centrum Bambino v Poprade dalo Dorotke obrovský priestor a možnosti. Všetkým sa nám to videlo ako výborný nápad. Dorotka začala chodiť moderovať detské akcie, hrať príbehy z Fidorkova, ale i klasické rozprávky. Mój otec, s ktorým sme si k sebe opäť našli cestu, zložil pre Dorotu krásnu pieseň. Na 15. výročí MC Bambino uzrela svetlo sveta útlá knižočka Rozprávočky z Fidorkova, ktorú Dorotka venovala ľuďom, ktorí jej podali pomocnú ruku. V knihe si deti nájdu 12 rozprávok, na každý mesiac jednu. Hlavnou postavou je okrem Dorotky aj pani Klobúčiková, ktorá všetko vie a má čarovnú moc prevychovávať neposlušné deti.

A tých je vo Fidorkove neúrekom... Deti sa z knižky naučia názvy mesiacov, príbeh sa začína v septembri a posledná rozprávka pripadá na august, kedy pani Klobúčiková z mesta odchádza. Okrem toho je každá rozprávka zameraná na nejaký neudh. Je tu Tomáško, čo nechcel chodiť na nočnice, Katka, čo nechcela nosiť papučky, neposlušná Zuzka... V každom príbehu pani Klobúčiková kúzlom prinúti deti z Fidorkova polepšiť sa. Kniha je určená pre škôlkarov a 1. stupeň ZŠ, rovnako ako predstavenia Doroty z Fidorkova.

„Splnil sa mi sen. Dorotku spoznáva stále viac detí...“

Vitajú ma a tešia sa, keď niekam prídem. Chodím aj do malých dedinských škôlok, kde sa ma deti dotýkajú, či som skutočná. Kričia na čerta: „Choď preč, si škaredý!“ Nemajú možnosť zažiť skutočné divadlo, a preto je úžasné vidieť ich bezprostredné reakcie. A čo na to moje dievčatá? Po prvom predstavení som sa lúčila s deťmi: „Tak, milé deti, Dorotka sa s vami lúči, je čas ísť do Fidorkova!“ A zo zadného radu plač a slzy – moja Lili: „Maminkáááá, prosím, nechod do Fidorkova!“ Občas príbehom z predstavenia ešte v kostýme a chytrou pustím práčku, zohrejem obed, popritom sa prezliekam a len začujem, ako Isabelka kričí: „Hej, Dorotka z Fidorkova..., treba mi cikať!“ © Prešla som si dlhou cestou – od sestričky – k profimame, od profimamy – k mame a napokon k Dorotke. Na mojej ceste mi pomohlo veľmi veľa ľudí a dokonca, pomohli mi aj tí, ktorí mi ublížili, pretože práve vďaka nim som mohla ísť ďalej a byť silnejšou...

Najväčšou oporou mi však stále ostáva môj manžel. Našiel ma vtedy, keď ma nikto nehľadal, keď som bola slobodná mama dvoch rómskych chlapcov. Nosil v náručí malú Jenny, keď som ja už nevládala. Stál počas oboch pôrodov pri mne a držal ma za ruku. Dával mi obklady, keď som dostala zápal a vysoké horúčky. Staral sa o naše deti, keď som musela ležať v nemocnici a je to najvernejší Dorkin fanúšik.

Lenka

Viac informácií na: www.fidorkovo.sk,
<https://www.facebook.com/Dorotka.Fidorkova>.